

OBSAH

9–79

Maxim Kuročkin

KUCHYŇA

81 – 115

Jurij Klavdijev

POĎME, ČAKÁ NÁS AUTO

117 – 159

Vasilij Sigarev

VĹČIK

161 – 259

Oľa Muchina

LETÍ

261 – 291

Ivan Vyrypajev

JÚL

293 – 301

John Freedman

PIATI RUSKÍ DRAMATICI

21. STOROČIA

KRIEMHILDA

V tom sne ťa prigniavili dve hory.

SIEGFRIED

Sľúbila si mi vyšit košeľu.

KRIEMHILDA

Ostaň dnes doma, Siegfried.

SIEGFRIED

No Brünhilda...

KRIEMHILDA

Čo – Brünhilda?

SIEGFRIED

Len to, že jej muž je syn šťasteny.

Burgundský kráľ na poľovačku ide

v plášti, čo vyšila mu Brünhilda.

Pre Güntera zabudla aj na oddych

a vôbec nespala celé noci,

len vzory pletla ihlou usilovnou.

KRIEMHILDA

Brünhilda je striga.

SIEGFRIED

Možno pravdu máš.

No pozri cez okno!

Tých žobrákov húf vidíš?

Mrzákov slepých – vojsko večnej tmy...

Čo priviedlo ich v tento skorý čas

sem na kráľovský dvor?

Ostatkov sladká vôňa?

Chýr o almužne, dosiaľ nevidanej?

Nádej na vyliečenie?

Kdežeby!

Tak ako k mlieku miera štenca slepé,

jak mladé steblo k slnku hľadá smer,

tak po ich slepých očiach prázdne diery

smerujú tam, kde teplo je a svetlo.

Zvábil ich jas dokonalého diela,

čo ako lampáš svieti v nočnej tme,

plášť purpurový – ten dar od kráľovnej...

No vedz, že ani purpur s výšivkou

či bosorácke znaky, drahokamy

nespravia príťažlivejšou Brünhildu

než moja žena – biele sú jej ruky.

KRIEMHILDA

Viac nemlčím.

Vasilij Sigarev

Narodil sa v roku 1977 v meste Verchňaja Salda v Sverdlovskej oblasti, v súčasnosti žije v Jekaterinburgu. Absolvoval Jekaterinburský divadelný inštitút, odbor dramatického písania u Nikolaja Kofadu. Píše divadelné hry a v divadle Teatron v Jekaterinburgu pôsobí ako režisér. Jeho doteraz najslávnejšou hrou je *Plastelína (Plastilin)*, s ktorou získal tri ceny: *Debut 2000*, *Antibooker 2000*, *Evening Standard 2000*. Jej inscenáciu v londýnskom Royal Court Theatre v roku 2001 režíroval Alan Rickman.

V roku 2002 hosťovala táto hra v réžii Kirilla Serebrennikova aj na medzinárodnom festivale Divadelná Nitra. V roku 2004 uviedlo jeho hru *Čierne mlieko (Čornoje molo)* divadlo Kaplnka pri VŠMU v Bratislave v réžii Romana Olekšáka.

Hry (výber):

Vlčík (Volčok), 2007

Božji korovki vozvraščajutsia na zemľu (Pánbožkove kravičky sa vracajú na zem), 2002

Jama (Jama), 2002

Agasfer (Ahasver), 2000

Plastelína (Plastilin), 2000

Metel' (Metelica), na motívy rovnomennej krátkej prózy A. S. Puškina, 1998

Čierne mlieko (Čornoje molo), 1999

– *Čo odpovedáte, keď vám hovoria, ako aj vášmu učiteľovi Koľadovi – že píšete drámu krutého realizmu, „černuchu“?*

– Ale veď niekto tak musí písať. Moskovčania mi raz povedali: „Vy ste škola krutásov.“ – „A vy ste škola bavičov.“ Divadlo predsa nie je len zábava. „Černucha“ je krutá pravda.

– *Je jasné, že zo súčasných dramatikov uznávate Koľadu. A z klasikov?*

Čechova. Jedinú hru – *Ujo Váňu*. Ostatné sa podobajú jedna na druhú: jeden a ten istý problém. *Ujo Váňa* je najživšia hra.

– *Tak toto vám Čechovovi ctitelia nezabudnú.*

– Ja celkovo klasiku... Neviem tam začuť živého človeka. Ani Shakespeara nemám rád.

SNEŽANA

Nedokážem milovať, keď nemilujú mňa

MANIAKIN

Ani ja to nedokážem

SNEŽANA

Budem milovať iba vtedy, ak budú milovať mňa

LENOČKA

Ja hneď cítim takú nenávisť. Okamžite. Neviem, čo to má znamenať.

SNEŽANA

Ja dobre viem, dokonale si uvedomujem, o čo ide

MANIAKIN

To je egoizmus

SNEŽANA

Ale moja láska je taká

LENOČKA

Ja keď zistím, že vo vzťahu je ten druhý zo mňa nervózny, je koniec. Vtedy končím. Moja láska je odrazu... fuč. Jednoducho zmizne.

SNEŽANA

Viem, že to znie ako nejaký rozsudok, že to vyznieva dosť nepekne, tak nerusky, nežensky... ale tieto výkyvy sa prosto stali súčasťou môjho života.

Mlčia, pracujú, ktosi si povzdychne, ktosi čosi je, ktosi čosi pije, ktosi odchádza, ktosi prichádza, ktosi si čosi zabudol a vrátil sa a opäť odišiel.

SNEŽANA

Dnes som šla po ulici a na rohu som zabočila doľava, a presne v tej zákrute som sa zaprisahala, že dosť. Stopnem lásku a už viac nebudem ľubiť sama.

LENOČKA

Treba skoncovať s tou jednostrannou láskou

A čo sa dá nájsť v záhradnom sude po daždi, celkom na dne toho suda, v jeho najhlbšej hĺbke, čo sa tam dá nájsť, no čo? Júl – nič viac na dne záhradného suda nie je. Júl a nič viac. Júl a nič.

sektor C

Poznámka

A tu, hneď po slovách „júl a nič“ – sa prvá časť toho, čo sa tu po celý čas dialo, skončila a druhá časť toho, čo sa tu bude diať ďalej, sa začala. Ľad a betón navždy zmizli, vystriedal ich lepkavý augustový med, samozrejme, že augustový, a nie júlový, pretože ako tu už bolo niekoľkokrát povedané – v júli med nie je.

– No a prečo to vlastne všetko robíš, prečo ma rozväzuješ a púšťaš na slobodu, načo?

– To neviem vysvetliť, robím to, čo mám, a to je zatiaľ všetko.

– Ale to, čo robíš, ohrozuje tvoj život, chápeš to, alebo ti nedochádza, k čomu to všetko, čo teraz robíš, môže viesť?

– Ja neviem. Robím to, čo treba, a to je zatiaľ všetko.

Poznámka

Nela si ľahla na plochu a ležala bez pohybu. Začala ležať. Čo začala robiť? Ležať. Ležala na ploche obrovského stola, akoby sa plocha, na ktorej sa obaja nachádzali, pred niekoľkými minútami zmenila na povrch obrovského stola, obrovského stola, na ktorého kraj sa nikto nedostane. Kraje toho stola nevidieť a to, čo je pod stolom, vidieť, lebo pred nami je len gigantická pokrievka, pokrievka až po horizont. Stôl. Nela ležala na tom stole ako jedlo pripravené na večeru, jedlo leží na stole a nikoho to neprekvapuje. Veď jedlo má byť na stole, čo je na tom čudné, stôl vlastne existuje na to, aby na ňom bolo jedlo.

Nela leží na ploche prichystaná na všetko. Leží na ploche tak, že je to na prvý pohľad jasné – žena, ktorá leží pred nami, je pripravená na všetko, absolútne na všetko, na všetko v tom zmysle, že na svete nie je nič také, na čo by nebola pripravená – je pripravená na všetko.